

ZUIVER

Leesexemplaar

ANJA FELIERS

Zuiver

P E L C K M A N S

DEEL 1

Leesexemplaar

De pijn flitste door zijn lichaam als een bliksemschicht. In een reflex greep hij naar zijn hals. Bloed spoot in zijn handen. Terwijl hij er met verbazing naar keek, voelde hij hoe zijn benen plotseling alle draagkracht verloren.

Terwijl hij neerzeeg, hapte hij instinctief naar adem, maar het enige wat hij proefde was zijn eigen bloed in zijn keel.

Zijn hoofd kwam hard neer op de straatstenen, maar het was niet die pijn die hij voelde.

Hij gorgelde, omknelde het mes in zijn hals, maar zonder dat hij het kon verhinderen, trok zij het met een ruk uit zijn lichaam.

Wanhopig zocht hij haar blik. Hij proefde nu niet alleen bloed in zijn mond, maar ook de angst die hem vertelde dat zijn einde nabij was.

Terwijl hij haar aankeek, hief hij zijn rechterhand naar haar op, als ultieme smeekbede om hem te helpen, maar zelfs nu, in het duister van de nacht, kon hij de blik in haar ogen zien. Een mengeling van haat en medelijden vlamde op in haar ogen.

Zijn lichaam schokte.

Hulpeloos keek hij haar aan, het onbegrip sprak uit zijn blik.

‘Het spijt me’, hoorde hij haar zeggen, zo helder dat hij niet begreep hoe hij dit nu nog kon registreren.

En opnieuw.

‘Het spijt me.’

Hij wilde zijn hoofd schudden, haar te kennen geven dat hij het niet begreep. Zijn lichaam weigerde echter dienst.

Wat had hij in godsnaam gedaan dat zij hem dit aandeed?

Wat in hemelsnaam?

Het bloed dat in zijn mond en in zijn luchtwegen kolkte, bracht hem in ademnood. De angst weerklonk in zijn gegorgel. Pijnscheuten schoten door zijn lichaam.

Zijn armen en benen trilden onophoudelijk. Het laatste beetje kracht en verzet verliet zijn lichaam.

Hij liet zijn hoofd achterovervallen en staaarde voor zich uit. De duisternis die over hem heen viel, deed hem beseffen dat niemand hem zou komen helpen. Niemand zou hen hier treffen.

Hij schrok toen haar handen plotseling in zijn broekzakken zochten.

Wat deed ze? Wat wilde ze nog van hem?

Toen voelde hij hoe haar handen plotseling zijn benen omknelden.

Langzaam, in schokjes, werd zijn lichaam meegesleept. Hij wilde wel roepen, hij wilde schreeuwen, maar het was onmogelijk. Hij was machteloos, aan haar overgeleverd.

Zijn benen werden over een muurtje gelegd, al kon hij dat nauwelijks nog waarnemen. Het leek alsof het zijn lijf niet was.

Hij staaarde haar aan, maar zijn blikveld werd troebel. Zijn hartslag overstemde zijn gerochel.

Opnieuw opende hij zijn mond.

Hij wist niet wat hij nog wou zeggen, wat hij nog kon zeggen dat het verschil zou maken.

Het was te laat. Tevergeefs.

Toen zij hem plotseling langs achteren vastgreep, was hij zelfs niet meer bij machte zijn spieren op te spannen.

Hij hoorde haar kreunen. Vloeken.

Telkens opnieuw.

Even leek het alsof hij zweefde toen zij hem moeizaam optilde, alsof hij alle ballast van zich afwierp.

Een koude gloed overspoelde hem.

Pas toen zijn hoofd onder water gleed en alle geluiden wegvielen, de stilte hem beangstigde zoals nooit tevoren, drong het echt door wat zij gedaan had.

Vreemde gedachten pulseerden nog door zijn hersenen.

Ze had hem op de juiste plaats opgewacht.

Ze had ervoor gezorgd dat niemand hen zou zien.

Ze had een mes bij zich gehad.

Zij had dit gepland.

De vrouw voor wie hij zijn leven zou geven, had nu zijn leven genomen.

Chloé

‘Moet je nog lang?’

Lex stond in de deuropening van hun slaapkamer en keek haar vragend aan via de grote spiegel waar ze voor stond. Iets in de manier waarop hij naar haar keek, riep ergernis bij haar op.

Ze wachtte een luttele seconde op het compliment waarvan ze wist dat ze het niet zou krijgen. Ze wist maar al te goed dat het ijdele hoop was. Ze wist dat zijn manier van kijken veranderd was. Al langer dan vandaag. Ze wist dat hij haar niet meer zag zoals vroeger. Ze had gezien hoe zijn verlangen naar haar stilaan uitdoofde. Het jurkje dat ze droeg zou hem vroeger hongerig gemaakt hebben. Zijn ogen zouden blijven hangen op de juiste plekken. Hij zou niet onverschillig blijven en zeker niet zonder meer toekijken. Ze herinnerde zich maar al te goed hoe doortastend hij kon zijn wanneer zijn handen gretig over haar lichaam gleden.

Ze glimlachte wrang en wendde haar blik van hem af.

Hoelang was dat geleden?

Lang. Veel te lang.

‘Nee, ik ben zo klaar’, antwoordde ze terwijl ze aan haar jurkje trok zodat haar decolleté beter zichtbaar werd. Ze wist dat het een zielige poging was het tij alsnog te keren,

maar zonder te verpinken knikte hij, draaide zich om en liep hun slaapkamer uit.

Ze sloot haar ogen een ogenblik, vermande zich en zuchtte diep. Toen ze haar ogen opnieuw opende en in de spiegel keek, zag ze de ontgoocheling in haar blik.

Ze draaide zich om, nam haar clutch van hun bed en liep de slaapkamer uit. Ze hoorde Lex ontspannen fluiten in de badkamer en schudde haar hoofd.

Het was niet om haar dat hij zo vrolijk was.

Het was het uitje van vanavond.

Dat hij de charmante versie van zichzelf weer kon etaleren, deed hem al de hele week uitkijken naar dit feestje.

Ze liep de badkamer in en ging naast hem staan aan de wastafel. Terwijl ze haar lippenstift nam, sprayde hij parfum over zich heen.

‘Is je moeder al hier?’ vroeg hij terwijl hij met zijn gezicht tegen de spiegel met een pincet een grijs haartje uit zijn wenkbrauw haalde.

Zij humde bevestigend terwijl ze vuurrode lippenstift aanbracht en hij zichzelf geconcentreerd bleef aankijken.

Toen draaide hij zich om naar haar.

‘Kijk jij eens even’, dicteerde hij terwijl hij wees naar zijn gezicht.

Ze drukte haar lippen geconcentreerd op elkaar, smakte even en legde haar lippenstift neer toen hij haar het pincet aanreikte.

Hij boog een beetje voorover en wachtte terwijl ze zijn wenkbrauwen inspecteerde.

Met dezelfde onverschilligheid waarmee hij haar enkele minuten eerder bekeken had, aanschouwde ze hem.

‘Alles lijkt me in orde...’ zei ze. Het kostte haar moeite overtuigend te klinken.

‘Echt?’ zei hij terwijl hij zich opnieuw naar de spiegel draaide en zijn hand over zijn gezicht liet glijden.

Ze knikte zwijgend en bestudeerde de bloedrode kleur die ze aangebracht had op haar mond.

Opnieuw smakte ze met haar lippen, harder dit keer. Nadrukkelijker.

Het geluid deed Lex opkijken.

Eindelijk!

Het leek alsof hij nu pas beseftte hoe ze eruitzag. Zijn ogen gleden van haar gezicht naar haar décolleté en terug.

‘Is dat niet wat overdreven?’ vroeg hij terwijl zijn hand een cirkelende beweging tussen haar gezicht en borst maakte. Ze probeerde zich niet te ergeren aan de afkeuring die ze las in zijn blik.

‘Overdreven voor wat?’ reageerde ze stoïcijns terwijl ze hem aandachtig aankeek. ‘Of bedoel je “overdreven voor wie”?’

Lex keek haar zwijgend aan.

Het gevoel van afkeer dat al een hele tijd in haar lichaam groeide, nam steeds grotere proporties aan.

Ook zij keek hem aan. Hoorde hij het verwijt in haar woorden? Beseftte hij dat ze meer wist? Meer dan hem lief was?

Zwijgend keek hij haar aan. De arrogantie sprak uit zijn houding en stond in schrill contrast met de beheertheid die zij etaleerde.

‘Mamaaa!’

Olivia’s stem, gevolgd door haar haastige voetjes in de gang, verbraken hun woordeloze krachtmeting.

‘Ik ben hier, in de badkamer’, antwoordde ze zonder haar blik te verplaatsen.

Olivia stond plotseling in de deuropening. Met grote ogen keek ze haar aan.

‘Mama’, fluisterde ze onder de indruk. ‘Wat ben je mooi!’

Nu pas liet ze Lex’ blik los en spontaan boog ze door haar knieën, zodat ze op ooghoogte kwam met Olivia.

Ze stak haar handje voorzichtig naar haar moeder uit. Chloé ontspande en glimlachte.

‘Wat zijn je lippen mooi!’ zei Olivia weer.

Ze legde haar wijsvingertje op haar moeders mond en bekeek toen aandachtig haar vinger.

‘Het gaat niet af’, zei ze terwijl ze haar vingertje bestudeerde.

‘Nee’, glimlachte Chloé opnieuw. ‘Dat zou zonde zijn, niet?’

Olivia knikte en keek haar opgetogen aan.

‘Mag ik echt niet mee met jullie?’ vroeg ze met spijt in haar stemmetje. Ze kende immers het antwoord al.

‘Nee, dit feest is voor grote mensen, liefde’, zei Chloé zacht. Ze streek een plukje haar achter Olivia’s oor terwijl ze haar moeder nog steeds met grote ogen aankeek.

‘Morgenmiddag gaan jij en ik, samen met papa, leuke dingen doen. Weet je het nog?’

Olivia knikte stil.

‘We gaan naar de kermis.’

‘Ja, inderdaad’, zei Chloé overtuigend terwijl ze weer rechtstond.

Ze zag Lex’ verbaasde blik. Hij keek haar lichtjes hoofdschuddend aan, ergernis gleed over zijn gezicht en even,

heel even leek het alsof hij zou protesteren, maar toen Olivia haar armen dankbaar rond zijn benen sloeg, sloot hij zijn mond en zweeg hij.

Chloé keek hem onderzoekend aan.

‘Je wist toch nog dat we haar dat beloofd hadden.’

Lex glimlachte vermoeid.

‘Ja, dat hebben we gezegd, ja...’ Hij keek vertwijfeld naar Olivia die de greep om zijn benen verstevigde.

‘Je had toch geen plannen, neem ik aan...’

Lex schudde onwillig zijn hoofd en haalde zijn schouders op.

‘Ik verplaats het wel’, zei hij gepijnigd.

Chloé keek hem glimlachend aan.

‘Lief van je’, knikte ze hem vrolijk toe. Ze nam Olivia bij de hand en samen verlieten ze de badkamer.

‘Het wordt vast heel leuk met ons drieën, Olivia’, zei ze, net hard genoeg zodat Lex het nog kon horen, ook al wist Chloé maar al te goed dat hij er de volgende dag niet bij zou zijn.

Kathleen

Toen ik de deur opende en Mathijs op de trap van ons herenhuis zag staan met een grote bos bloemen in zijn hand, schudde ik glimlachend mijn hoofd.

Ook hij grijnsde breed en stapte naar binnen.

‘Drie maanden?’ vroeg hij overbodig terwijl hij me glunderend aankeek.

Ik knikte blij.

‘Ja, drie maanden’, bevestigde ik zijn woorden, en voordat ik kon zeggen hoe blij ik nog steeds met hem was, zat zijn mond al op de mijne.

Hij kustte me voorzichtig, zijn gezicht dicht tegen het mijne. Het was onmogelijk om op een normale manier naar hem te glimlachen. Mathijs kon me in luttele seconden helemaal innemen, charmeren, de grond onder mijn voeten wegslaan.

‘Drie maanden’, herhaalde hij. ‘Ik kan niet geloven dat het nog maar drie maanden is. Jij voelt zo vertrouwd, Kathleen...’

De manier waarop hij me Kathleen noemde maakte het er niet makkelijker op. Het was iets van ons, van mij. Dat maakte het gevoel dat we deelden nog specialer.

Hij deed een stap achteruit en keek me onderzoekend aan.

‘Je ziet er mooi uit vanavond’, zei hij gemeend. De oprechttheid klonk door in elk woord dat hij uitsprak. ‘En als ik het goed heb, is dat het jurkje dat je kocht tijdens ons weekendje Brugge.’

Ik knikte stil en glimlachte.

Nu pas overhandigde Mathijs me de bloemen.

‘Ze zijn echt prachtig’, zei ik. ‘Je bent zo lief.’

Hij glimlachte en volgde me door de woonkamer naar de halfopen keuken.

Charly, onze jonge boxer, begroette Mathijs uitgelaten. Hij blafte, sprong op en duwde steeds zijn natte snuit tegen hem aan. Mathijs glimlachte en speelde even met hem.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg ik.

Mathijs schudde zijn hoofd.

‘Nee, nu nog niet. We zullen straks wel genoeg drinken, zeker’, grijnsde hij.

Het bleef even stil terwijl ik de bloemen op het eiland legde en naar een vaas zocht.

‘Het schiet echt goed op, hè’, zei hij terwijl hij verder de keuken inliep in de richting van het aanpalende terras. Mathijs wees naar de tuin waar het werk aan het zwembad bijna afgerond was.

‘Ik blijf toch een beetje twifelen of het wel een goed idee was’, zei ik in alle eerlijkheid. ‘Het lijkt zo groot voor Julie en mij...’

‘Je gaat er geen spijt van hebben, Kathleen. De zomers worden almaar langer en warmer. Met een zwembad in je tuin heb je elke zonnige dag vakantie aan huis.’

‘Ja, ik weet het, maar het idee is uit de hand gelopen. Het oorspronkelijke idee was een jacuzzi te plaatsen.’

Mathijs stond met zijn armen over elkaar een tijdlang zwijgend naar de tuin te kijken.

‘Nee’, zei hij plotseling. ‘Je moet echt niet twifelen. Ik zie het helemaal zitten om met jou te genieten aan het zwembad.’

Ik knikte stil terwijl ik de stengels van de bloemen een beetje bijknipte.

‘De kinderen zullen het ook wel leuk vinden.’

Mathijs knikte.

‘Hoe gaat het nu met Emmy en Matteo?’

Mathijs draaide zich om en liep naar me toe. Hij leunde tegen het eiland aan terwijl hij mijn handelingen observeerde.

‘Het gaat vrij goed, mag ik zeggen. Matteo staat wat steviger in het leven de laatste weken. Hij redt het wel.’ Hij beet even op zijn onderlip. ‘Met Emmy lijkt het op het eerste gezicht ook goed te gaan, maar ik ben blij dat ze, op jouw aanraden, een andere goede psychologe gevonden heeft. Ik vind het belangrijk dat ze daar naartoe blijft gaan. Het is al even geleden dat haar moeder gestorven is, maar de manier waarop blijft toch in haar hoofd nazinderen.’

Ik staakte mijn handelingen en keek Mathijs bezorgd aan. Ik streek met mijn hand langs zijn wang en zweeg. Er was weinig wat ik kon zeggen. We hadden het al zo vaak gehad over de verschrikkelijke tragedie die hun overkomen was.

‘Matteo en Emmy zullen hun moeder nooit vergeten, Mathijs. Uiteindelijk heeft ze haar leven gegeven voor hen.’

‘Ja, en dat besef doet iets met hen.’ Mathijs glimlachte gelaten. ‘Ik ben wel blij dat ze de laatste avond nog bij ons

heeft doorgebracht. Dat we toen nog tegen elkaar gezegd hebben wat nodig was. Dat heeft voor de kinderen een wereld van verschil gemaakt.'

'Toch is het niet gemakkelijk om een van je ouders op zo'n gewelddadige manier te moeten verliezen.'

'Nee, daar heb je gelijk in.' Mathijs glimlachte pijnlijk. 'Maar daar weet ook Julie over mee te spreken en het valt me steeds op hoe goed Emmy het kan vinden met haar.'

Ik knikte stil en keek naar de bloemen in de vaas.

Een tijdlang zwegen we. Elk met zijn eigen gedachten.

Mathijs had zijn vrouw op een verschrikkelijke manier verloren.

Ik had Marc, mijn ex-man, op een even gewelddadige manier voor mijn ogen zien sterven. Onze gezinnen waren verbonden in dat verdriet en het had ons naar elkaar toe gedreven. Niemand, werkelijk niemand kon weten hoe dat aanvoelde.

'Ik ga Julie roepen', zei ik zacht terwijl ik Mathijs aankeek. 'Het zal ons goed doen naar die Bumperparty te gaan. Onze gedachten even helemaal los te laten.'

Mathijs knikte. Hij nam me bij mijn arm vast en trok me dicht tegen zich aan.

'Gaat Simon ook mee?' vroeg hij terwijl hij zijn armen rond mijn middel sloeg.

'Ja', knikte ik. 'Ik verwacht hem eigenlijk elk moment.'

Simon was de zoon van Lennert, mijn ex-vriend. We hadden nog niet zo lang geleden ontdekt dat Simon geen biologische band had met zijn vader. Ook daar waren een aantal zaken ernstig misgelopen, en ook al was Simon niet Lennerts biologische zoon, Simon had nooit een andere vader gekend dan Lennert en dat was wat voor

Simon telde. Hij wilde zelfs niet op zoek gaan naar zijn biologische vader.

‘En Lennert en Liesbeth zien we daar dan?’

Liesbeth was Mathijs’ zus en al jarenlang mijn beste vriendin. Het was op die manier dat Mathijs en ik elkaar beter hadden leren kennen.

‘Ja’, antwoordde ik opnieuw. ‘Liesbeth had nog klanten die laat zouden langskomen in haar zaak. Het zou laat worden als ze daarna nog moest eten en douchen. Ze wilde liever rechtstreeks naar daar gaan.’

De deurbel deed ons beiden opkijken.

Charly blafte luid en stooft meteen de woonkamer in, in de richting van de gang.

‘Dat zal Simon zijn’, concludeerde ik. Maar ik maakte me nog niet los uit Mathijs’ omhelzing. ‘Julie zal wel opendoen.’

Geen minuut later weerklonk Julies enthousiaste stem, gevolgd door het geluid van de deur van de woonkamer die openging.

‘Hey Simon’, reageerde ik. ‘Alles goed?’

Simon knikte lachend.

‘Altijd hè, met een feestje in het vooruitzicht.’

‘Dag Julie’, zei ook Mathijs nu.

‘Kunnen we zo vertrekken?’ vroeg Julie terwijl ze Mathijs en mij vragend aankeek.

Mathijs liet me los en knikte bevestigend.

‘Je hebt er duidelijk zin in...’

Julie rolde net niet met haar ogen.

‘Ik ben zo toe aan een feestje. Het lijkt eeuwen geleden dat we nog iets leuks hebben gedaan’, zuchtte ze overdreven.

Simon grinnikte.

‘Knaldrang heet dat’, zei hij terwijl hij Julie plagend aankeek.

‘Het kan me niet schelen hoe het genoemd wordt. Ik wil losgaan.’

Ook ik schoot nu in een lach.

‘Je doet net alsof hier in Oud-Rekem nooit iets te beleven valt...’

Julie haalde haar schouders op.

‘Voor mij niet, nee. Niet genoeg naar mijn zin.’

Ik schudde mijn hoofd en liep naar het eiland waar mijn handtas lag.

‘O, je hebt bloemen gekregen, mama.’

Julie keek van de vaas met bloemen naar mij en toen naar Mathijs.

‘Hebben jullie iets te vieren?’

Mathijs glimlachte een beetje gegeneerd.

‘Drie maanden’, antwoordde ik in zijn plaats zodat de aandacht van hem verschoof.

Julie stak een hand uit naar de bloemen en knikte terwijl ze de woorden herhaalde.

‘Drie maanden... Dan moet ik jullie feliciteren...’

Iets in haar stem deed me opkijken.

‘Dank je wel’, reageerde Mathijs glimlachend. De ondertoon in Julies stem pikte hij niet op.

‘Dan zullen we maar niet langer talmen, zeker’, zei Simon terwijl Julie zich wegdraaide van de bloemen. Hij deed moeite om oogcontact met mij te vermijden. Had Simon de ondertoon in Julies woorden ook opgemerkt?

‘Nee, inderdaad, laten we Oud-Rekem maar eens onveilig gaan maken’, reageerde ze terwijl ze zich omdraaide.

‘Kom, Charly’, zei ze, en maande hem aan naar zijn mand te gaan.

Een bliepend geluidje weerklonk plotseling en leidde me af van de situatie.

‘Oei, bijna mijn telefoon vergeten’, zei ik en deed twee stappen terug.

Mathijs was de woonkamer al ingelopen achter Simon aan.

Ik nam mijn telefoon vast en checkte van wie het bericht kwam.

Lucas’ naam prijkte op het display.

Een misselijkmakend gevoel trok door mijn lichaam en even, heel even, sloot ik mijn ogen.

Ik aarzelde om het bericht te openen.

Lucas.

Die me een bericht stuurde na bijna een half jaar stilte.

Ik duwde de gedachte van mij af, hoe hij nu, ergens ver weg, in het diepe zuiden van Frankrijk om de een of andere reden weer aan mij gedacht moest hebben en de noodzaak gevoeld had mij een bericht te sturen.

Waarom? Waarom deed hij dit?

Ik dacht aan het afgelopen half jaar.

Iets meer dan zes maanden geleden was ik het geweest die hém miste. Die besepte wat deze man betekend had voor mij. Wat hij nog steeds betekende.

Ook voor mij was het niet gemakkelijk geweest om toe te geven aan mijn verlangen, mijn hunkering naar hem, maar ik had mijn hart gevolgd en had toch de telefoon gepakt in het midden van de nacht. Toen hij opnam en ik zijn stem hoorde, besepte ik pas echt wat ik voor hem voelde, maar de ontzuivering kwam vrijwel meteen.

Terwijl ik hem vertelde dat ik hem miste, weerklonk een vrouwenstem op de achtergrond.

Vrijwel meteen verbrak ik de verbinding. Verbijsterd door de ontdekking die ik gedaan had en de vreselijke ontzuochtering die het met zich meebracht.

Hij had nog geprobeerd me daarna terug te bellen, maar toen hij na enkele pogingen beseftte dat ik hem niet meer wilde, durfde te spreken, gaf hij het op.

Het besef dat hij verder was gegaan, zonder mij, was een eyeopener geweest.

Dat ene telefoontje confronteerde me met datgene wat ik al langer wist. Dat wat er ooit tussen ons geweest was, hoe magisch ook, voorbij was.

Het uitblijven van verder contact was een stilzwijgende afspraak dat we beiden doorgingen met ons leven.

En dat had ik gedaan.

Alsof het voorbestemd was, was Mathijs daar op het juiste moment en hij vulde voor een stuk de leegte in die Lucas achtergelaten had.

Ik zuchtte hardop en staarde naar de telefoon in mijn hand.

Waarom?

Waarom stuurde Lucas nu een bericht?

Even liet ik de telefoon balanceren in mijn hand.

Toen stopte ik hem in mijn handtas, zonder het bericht te lezen.

‘Alles oké?’

Mathijs stond plotseling weer voor me.

Even aarzelde ik. Moest ik hem vertellen dat Lucas me een bericht gestuurd had?

Ook Julie kwam opnieuw de keuken in. Ze keek me

vragend aan en toen ik onzeker naar haar glimlachte, zag ik iets in haar blik veranderen.

Ik keek weg van haar, bang dat ze in mijn blik zou ontdekken dat er iets speelde. Onhandig stopte ik mijn telefoon in mijn handtas en probeerde ik me weer op Mathijs te focussen, die me nog steeds aanstaarde.

Mathijs wist van mijn gecompliceerde relatie met Lucas. Hij wist hoe belangrijk hij in mijn leven was geweest. Hij wist alles. Ik wilde immers geen geheimen in onze relatie, maar ik wilde ook niet dat Lucas nog voordat ons avondje uit van start ging al roet in het eten zou gooien.

‘Ja, alles oké’, knikte ik terwijl ik moeite deed om zo normaal mogelijk te doen, maar ik voelde hoe moeizaam dat ging.

Mathijs keek me even twijfelend aan, maar toen ik opnieuw knikte, overtuigender dit keer, glimlachte hij.

‘We gaan genieten vanavond, hè?’ zei hij terwijl hij me opnieuw tegen zich aantrok.

Ik begroef mijn hoofd even in zijn hals en knikte instemmend. Over Mathijs’ schouder heen ontmoette mijn blik die van Julie. Het was niet nodig om ook maar één woord uit te spreken. Toen ze mij achterliet in Mathijs’ armen en zwijgend de keuken verliet, wist ik dat zij het wist.

Cathérine

Het was drukker dan ze verwacht had.

Terwijl ze langzaam de ruimte van de botsauto's binnenliep, keek ze zoekend rond. Chloé had haar een berichtje gestuurd dat zij en Lex er al zouden zijn, maar ze zag niet meteen waar ze stonden.

Cathérine glimlachte her en der naar mensen die haar toeknikten. Het was duidelijk dat half Oud-Rekem en Rekem de uitnodiging voor de Bumperparty niet zomaar aan zich voorbij had laten gaan. Het was ook een superleuk idee om op de kermis, en dan meer bepaald de botsauto's, een feestje te geven.

Om de koude van de avond en de nacht te weren, hadden ze de ruimte van de botsauto's omsloten met stevige donkere plastic zeilen. Cathérine glimlachte en liep naar de bar die centraal aan de achterzijde was opgesteld.

Ze bestelde een Aperol Spritz en terwijl ze van het zoete drankje dronk, gleed haar blik opnieuw door de overvolle ruimte.

De muziek dreunde en gaf haar een opgetogen gevoel. Ze had zin in deze avond. Om zoveel redenen. Om zoveel verschillende redenen.

Ze checkte haar telefoon en zag nu pas dat Chloé haar opnieuw een bericht had gestuurd.

‘Staan bijna vooraan, aan tafeltje dicht bij dansvloer’, gevolgd door een knipogende smiley.

Cathérine dronk van haar Aperol en liep toen langzaam door de massa mensen heen.

Ze zag Chloé plotseling staan en toen ze zag dat Lex bij haar stond, kon ze niet anders dan glimlachen.

Ook Chloé had haar ontdekt in de drukte en zwaaide uitbundig.

‘Je bent er geraakt!’ zei ze blij toen Cathérine arriveerde aan hun tafeltje. Chloé omhelsde haar en drukte een kus op haar wang. Ook Lex boog zich over naar haar en kustte haar op een joviale manier.

‘Wat een feestje, hè’, zei Chloé in haar oor terwijl ze naar de bewegende mensen op de dansvloer wees.

Het deed Cathérine deugd om te zien hoeveel mensen er waren die zij kenden. Niet alleen de locals van Oud-Rekem waren er, maar ook veel Nederlanders die de charme van het mooie grensdorpje ontdekt hadden en net zoals zij en Chloé hier hun vaste stek gevonden hadden. Cathérine en Chloé hadden zich als Nederlanders tussen de vriendelijke Vlamingen meteen thuis gevoeld en dat had ook te maken met Lex. Lex’ ouders waren van Nederlandse afkomst, maar ze woonden al sinds hun kindertijd in Belgisch Limburg.

‘Ik heb er zo’n zin in’, herhaalde Chloé terwijl ze overdreven met haar hoofd bewoog op het ritme van de muziek. ‘Zo’n fucking zin!’

Cathérine keek verbaasd naar haar vriendin. De toon in Chloés stem alarmeerde haar. Haar blik gleed naar het bartafeltje waar ze omheen stonden. Nu pas ontdekte Cathérine de twee lege glazen cava die vlak voor Chloé

stonden. Glas nummer drie hield ze bijna leeg in haar handen terwijl ze stevig met haar heupen schudde.

‘Zijn jullie hier al lang?’ vroeg Cathérine toen ze zich naar haar vriendin overboog.

‘Een klein uurtje’, antwoordde Chloé.

Cathérine keek naar Lex. Hij was aan hun tafeltje aan de praat met een ander koppel dat Cathérine niet meteen kende. Het viel Cathérine op dat hij net iets meer aandacht had voor de blonde vrouw dan voor haar vriend.

Het beloofde weinig goeds.

Chloé had Cathérines blik opgemerkt. Ze boog zich opnieuw naar haar over.

‘Als hij maar eens wat vaker zo zijn best kon doen’, zei ze wrang.

Cathérine keek haar bezorgd aan, maar op Chloés gezicht was niets te zien van hoe zij echt dacht over Lex. Haar gevoelens waren omgekeerd evenredig met de schijn die ze hooghield.

‘Je mag het je zo niet aantrekken’, fluisterde Cathérine. Ze legde een hand op die van Chloé.

Chloés gezicht betrok even. Cathérines woorden leken binnen te komen. Toen vermande ze zich.

‘Dat doe ik ook niet’, zei ze met een moeizame glimlach op haar gezicht. Ze knipperde met haar ogen. ‘Ik wou alleen dat hij het iets beter zou verbergen. Dat het niet zo *fucking obvious* zou zijn dat hij in iedereen geïnteresseerd is behalve in mij.’

Cathérine schudde haar hoofd.

‘Ik denk dat je overdrijft’, zei ze indringend. Ze keek haar vriendin aan, maar toen ze zag dat Chloé vocht tegen haar tranen, keek ze weg.

Cathérine beet op haar lippen. Het was zo moeilijk om te zwijgen en lijdzaam toe te zien, maar ze kon niet die vriendin zijn die Chloé nodig had.

Er was meer aan de hand. Veel meer. Cathérine wist dat, maar ze wist ook dat Chloé het wist.

Chloé draaide zich plotseling ostentatief met haar rug naar Lex zodat zij Cathérines volledige aandacht had. Als ze al gedacht had dat Lex haar gesprek zou volgen, kon ze niet verder van de waarheid verwijderd zijn. Lex' aandacht ging nog steeds naar de blondine die duidelijk gecharmeerd was door de aandacht die Lex haar schonk.

'Hij gaat vreemd, Cathérine. Ik heb je al eerder gezegd dat ik dat vermoedde, maar sinds een paar dagen weet ik het zeker.'

Cathérines hart sloeg een tel over toen de betekenis van Chloés woorden tot haar doordrong.

Wist ze het? Maar hoe? Hoe dan?

Opnieuw keek Cathérine Chloé bezorgd aan.

'Wil je even naar buiten? Misschien kun je daar beter praten?'

'Nee, geen betere plek dan hier', antwoordde ze in Cathérines oor. 'Niemand hoort hier immers wat er gezegd wordt. Ook hij niet.' Met een schampere beweging van haar hoofd naar Lex maakte ze duidelijk dat hij met zijn gedachten elders was. Niet bij Chloé alleszins. Nee, niet bij haar.

'Hij kreeg een paar dagen geleden een telefoontje toen hij onder de douche stond. Ik hoorde hoe hij het water van de kraan dichtdraaide en dat trok mijn aandacht.' Chloé schudde misnoegd haar hoofd. 'Hij wist echter niet dat ik in de gang was en alles kon horen. Voor zover ik het begrepen heb, zou ze hier vanavond ook zijn.'

Cathérine aanhoorde Chloés woorden en keek haar geschokt aan.

‘Da’s lef hebben’, zei ze. Ze keek haar vriendin verslagen aan. Had Chloé Lex echt horen bellen met zijn minnares? Ze staarde even voor zich uit terwijl haar blik over alle dansende mensen gleed. Het kon toch niet dat Lex zo onvoorzichtig was.

‘Weet je het echt zeker, Chloé?’ vroeg ze terwijl ze om zich heen keek, bang dat iemand hen kon horen.

‘Ja, geen twijfel mogelijk.’

‘Maar waarom heb je me dan niet gebeld?’ zei Cathérine. ‘Je moet toch half in shock geweest zijn toen je dat ontdekte?’

Ze keek even langs Chloé heen, in Lex’ richting, maar er was niets wat erop wees dat hij beseftte waar zij het over hadden.

Chloé schudde vertwijfeld haar hoofd.

‘Ik wist het al langer dan vandaag, Cathérine. Al de clichéverhalen, al die signalen... Het overwerken, steeds opnieuw, de tennislessen die hij zo nodig ineens moest gaan volgen terwijl hij altijd een gloeiende hekel aan sport heeft gehad, de weekenden weg voor het werk...’ Chloé briepte en probeerde haar woede tot bedaren te brengen door nog enkele grote slokken van haar cava te nemen.

‘Hij gaat niet zomaar vreemd, Cathérine. Hij houdt er een dubbelleven op na. Daar raak ik dag na dag meer van overtuigd...’

‘Maar het waren alleen maar vermoedens’, wierp Cathérine tegen.

‘Ja, maar nu niet meer. En misschien wordt het stilaan

tijd dat ik van me afbijt. Dat ik hem duidelijk maak dat hij op deze manier niet met me kan omgaan...'

Cathérine staarde haar vriendin aan.

'Maar wat wil je dan doen? Wat kun je doen?'

Chloé lachte onheilspellend. Ze hield twee vingers voor haar mond en maakte een beweging waaruit bleek dat haar mond gesloten bleef.

Cathérine staarde naar de blonde vrouw bij Lex. Ze gingen wel erg gemakkelijk in elkaar op. Tegelijkertijd maakte ze zich zorgen om de woorden die Chloé uitgesproken had. Haar woorden hadden geklonken als een dreigement. Ze begreep maar al te goed hoe Chloé zich moest voelen. Het vermoeden dat Lex vreemdging had ze al langer dan vandaag en ze wist ook dat Chloé niet het type was om dit zomaar te laten passeren.

Cathérine boog zich naar Chloé over.

'En noemde hij haar naam? Ken je haar?'

'Nee, jammer genoeg niet', reageerde Chloé overdreven. 'Dus werkelijk elke vrouw hier aanwezig zou de potentiële minnares van mijn man kunnen zijn. Maar ik zweer je, voordat de avond om is, weet ik wie het is, en ik zal haar duidelijk maken dat er na vanavond niets meer te jagen valt.'

'Dus je weet echt niet over wie het gaat?' herhaalde Cathérine haar woorden.

'Nee, maar ik hoef maar te wachten tot hij zijn lul achteraloopt en dan heb ik beet.'

'Is dat wel slim om te doen?'

'Wat heb ik te verliezen, Cathérine? Wat?'

Chloé nam opnieuw een slok van haar cava en trok een grimas. Ze wierp een blik naar Lex, maar het ontging hem volkomen hoe de gemoedstoestand van zijn vrouw was.

Ze stak, zonder dat hij het zag, een subtiele middelvinger naar hem op, maar ze zag niet dat enkele omstanders haar gebaar opgemerkt hadden. Hoofden bogen zich subtiel naar elkaar over en Cathérine beseftte dat Chloé hun voer gaf voor speculaties. Ze beet op haar onderlip. Het was moeilijk voor haar om te zwijgen. Ze staarde naar Lex en zuchtte diep.

Net op dat ogenblik keek hij op. Zijn blik rustte op haar en toen hij plotseling glimlachte, trok een wee gevoel door haar lichaam. Toen vermande ze zich, knikte ze en stak haar Aperol even in zijn richting de lucht in. Lex knikte opnieuw.

Cathérine draaide zich resoluut om en beseftte dat ze zich vanavond vooral op Chloé moest concentreren. Niet op Lex, wel op Chloé.

Kathleen

Het was erg druk in de ruimte van de botsauto's.

Ik greep Mathijs bij zijn hand en we baanden ons door de mensenmassa een weg naar een plekje waar het min of meer aangenaam was om te blijven staan.

Mathijs keek even om en lachte lief naar mij. Ik lachte opgelaten om het gevoel dat zijn glimlach bij me teweegbracht terwijl hij doorliep.

'Ik zie Liesbeth al', zei ik plotseling opgetogen. Mathijs knikte bevestigend. Ook hij had haar opgemerkt en leidde me naar haar en Lennert.

'Oh, jullie zijn er!' reageerde Liesbeth uitgelaten toen Mathijs en ik eindelijk bij haar en Lennert geraakt waren.

'Druk hè', zei ze terwijl ze me kustte. Ook Lennert boog zich naar me over en kustte me.

'Waar is onze dochter?' vroeg hij terwijl hij langs me heen keek.

'Die is bij vrienden blijven hangen samen met Simon', antwoordde ik.

'Fijn zo', reageerde hij goedkeurend. 'Ze moeten niet altijd bij de oudjes blijven.' Terwijl ik knikte, boog hij zich over naar Mathijs en begon een gesprek met hem.

'Wat zie je er leuk uit', zei Liesbeth gemeend terwijl haar ogen over me heen gleden. 'Nieuw jurkje?'

‘Niet helemaal’, antwoordde ik. ‘Gekocht met Mathijs tijdens ons weekendje Brugge. Ik heb het al een keertje gedragen, maar dit is wel de eerste keer dat jij het ziet.’

‘Zo goed als nieuw dus’, reageerde Liesbeth. ‘Ik vind het echt mooi.’

Ik glimlachte en trok Liesbeth tegen me aan.

‘Dan gaan we vanavond de show stelen, want ook jij ziet er prachtig uit.’

Liesbeth lachte blij.

‘Elke dag die dichter bij jullie huwelijksdatum komt, doet je meer stralen, Liesbeth’, ging ik verder. ‘Ik ben zo blij voor jou en Lennert. Dit gaat jullie zo goed doen.’

Liesbeth knikte stil.

‘Nog een kleine week en dan is het zover. Ik kan zelf niet geloven dat het gaat gebeuren. Ik had de hoop al opgegeven dat ik de juiste man nog zou ontmoeten, laat staan dat ik nog zou trouwen.’

‘Je verdient het om een man als Lennert aan je zijde te hebben, Liesbeth. Ik ben oprecht blij voor je.’

Weer knikte Liesbeth stil.

Lennert boog zich naar ons over.

‘Mathijs en ik gaan drankjes halen’, zei hij. ‘Wat drinken jullie?’

Liesbeth keek naar mij.

‘Jij ook een Aperol?’ vroeg ze.

Ik knikte en even later zagen we hoe Lennert en Mathijs zich naar de bar begaven.

Ik keek even voor me uit, terwijl de muziek mijn lichaam stilaan in beweging kreeg. Ik had zin in dit avondje uit. Julie had gelijk, het was veel te lang geleden.

Ik bestudeerde de mensen die om ons heen stonden.

Ik herkende veel mensen uit de buurt. Het herinnerde me eraan hoe graag ik in dit mooie dorp woonde. De gezelligheid was hier haast tastbaar aanwezig wanneer je door de straten liep. Ik besepte ook hoe gezegend ik was dat Liesbeth slechts op een boogscheut woonde. Dat Lennert na het huwelijk bij haar zou intrekken en dat Julies echte vader daardoor ook vlakbij zou zijn, was een grote extra, want sinds Lennert en Simon in ons leven waren gekomen, was Julie verder opengebloeid. Ook Simon zou bij Liesbeth intrekken. Hij zou op de zolderverdieping wonen, waar Lucas verbleven had voordat hij naar Zuid-Frankrijk verhuisde.

Alsof de duivel ermee gemoeid was, galmde er plotseling een nummer van Robbie Williams door de dansruimte.

Zonder dat ik het kon verhinderen, flitsten mijn gedachten terug naar die ene avond, jaren geleden, naar dat andere dansfeest in een tent, hier op de Groenplaats. De avond dat alles tussen Lucas en mij begonnen was. Op een ander nummer van Robbie.

She's the one.

Ik slikte en betrapte mezelf erop hoe mijn maag reageerde bij de herinnering aan hem.

Nee, dit was niet goed. Helemaal niet zelfs.

Ik schudde mijn hoofd alsof ik op die manier Lucas uit mijn gedachten kon bannen.

Ik wilde afleiding zoeken bij Liesbeth, maar die was in gesprek met een vrouw die net achter ons stond.

Halsstarrig probeerde ik mijn gedachten aan Lucas weg te duwen, maar hoe ik ook probeerde, het was sterker dan mezelf. Als vanzelf overspoelden de beelden me.

Lucas die me tegen zich aandrukte, zijn armen rond mijn middel, de blik in zijn ogen en hoe hij wachtte tot ik overstag zou gaan en hem zou kussen.

Onze passionele vrijpartijen... In mijn bed. In zijn bed op de zolderverdieping waar hij woonde. Onder de douche. Op mijn keukenvloer...

Ik sloot een tel mijn ogen en besepte dat het me weinig moeite kostte om me de honger naar hem te herinneren. De passie die vanaf de eerste dag tussen ons gezinderd had, was nooit helemaal verdwenen, hoe graag ik dat ook wilde ontkennen.

Maar ik wist ook dat het niet kon.

Hij had dingen gedaan die ik niet kon vergeten en dat maakte het onmogelijk om hem nog op die manier in mijn leven toe te laten.

Ik dacht aan het bericht dat hij me gestuurd had. Het bericht dat ik niet geopend had. Het verlangen overspoelde me om mijn handtas te openen en het te bekijken.

Waarom zocht hij nu contact? Wat had hij te zeggen na zo'n lange tijd van radiostilte? Ik beet op mijn onderlip.

Nee, hoe moeilijk het ook was om niet aan mijn impulsen toe te geven, ik wilde het bericht nu niet lezen. De kans dat het mijn avond zou verpesten, was reëel en dat genoeg gunde ik hem niet.

'Hier zijn de drankjes.' Mathijs stond plotseling voor me en overhandigde me mijn glas Aperol. Ik glimlachte en voelde meteen hoe moeizaam dat ging.

Robbie Williams' muziek dreunde nog na en maakte het me bijna onmogelijk om op een normale manier te reageren.

Mathijs pikte dat op.

‘Alles oké met je?’ vroeg hij. Zijn blik ging van mij naar Liesbeth en weer terug. Dacht hij dat er iets speelde tussen ons?

‘Ja, prima’, knikte ik terwijl ik mijn rug rechtte. Ik moest me herpakken. Ik wilde niet dat Mathijs ongerust werd. Ik wilde niet dat hij moest concurreren met een man van wie ik zelf heel goed wist dat ik geen toekomst met hem had.

‘Ja’, herhaalde ik, krachtiger dit keer. Het was moeilijk om Mathijs te overtuigen als die overtuiging bij mezelf zo pover leek. ‘Ik moet er nog even inkomen. Het was een pittige week.’

Mathijs boog zich naar me over en kuste me zacht naast mijn oor.

‘Je bent soms wat té bezorgd om je patiënten’, zei hij terwijl hij zijn hand rond mijn middel legde. ‘Ook een beetje aan jezelf denken, hè.’

Ik knikte, dronk van mijn Aperol en glimlachte ongemakkelijk.

Waarom had ik het gevoel dat ik dat eigenlijk al te veel deed?

Chloé

‘Vind je niet dat je wat te veel drinkt?’

Chloé slikte haar cava door en zette haar glas langzaam op de hoge bartafel voor haar. Toen pas keek ze Lex aan. De afkeuring die in zijn blik lag, deed haar ergernis groeien, maar ze besepte dat ze hier niet aan mocht toegeven. Hij wilde haar op stang jagen. Haar avond verpesten. Net zoals hij de afgelopen maanden al zoveel voor haar verpest had. Het leek alsof het zijn missie was haar op die manier uit zijn leven te drijven. Dat het gebrek aan de juiste aandacht, zijn laatdunkende opmerkingen, het gebrek aan genegenheid en seks haar langzaam maar zeker uit dit huwelijk zouden drijven. Ook al zei hij het niet met zoveel woorden, Chloé was niet dom. Hij wilde haar weg en hij wilde dat zij die stap zelf zou zetten, zodat het hem zo weinig mogelijk zou kosten. Als zij zou vertrekken, zou het haar beslissing zijn en niet de zijne. Zij zou er financieel bij inboeten, maar dat genoeg gunde ze hem niet.

‘Wat kan het jou schelen als ik te veel drink’, antwoordde ze met een venijnig lachje. Ze keek hem uitdagend aan, tergde hem, net zoals hij haar tergde. ‘Is je blondje weg?’

Lex staarde haar een tel zwijgend aan.

‘Nee, niet echt’, reageerde hij. Zijn blik gleed naar de dansvloer. ‘Ze is even een drankje gaan halen.’

Chloé zag hoe Lex naar de dansvloer staarde en volgde zijn blik. Enkele meiden, die een stuk jonger waren dan zij, een stuk jonger waren dan hij, stonden onbevangen op de dansvloer te genieten van de muziek. Het viel Chloé op hoe Lex met net iets te veel interesse zijn ogen de kost gaf en de suggestieve bewegingen die zij maakten met hun lichaam opslopte. Chloé gnuifde en schudde haar hoofd. Opnieuw greep zij naar haar glas en ze wendde haar hoofd gegeneerd af.

De loser.

Dat hij haar al maanden bedroog, daar had ze mee afgerekend op haar manier, maar dat hij hier ongegeneerd stond te geilen op jonge vrouwen die bijna zijn dochter konden zijn, dat sneed haar diep in haar ziel.

Haar blik gleed wanhopig in de richting van de bar, waar Cathérine om hun drankjes was, maar toen ze haar niet meteen ontdekte, sloeg de benauwdheid haar om het hart.

Ze moest hier weg. Ze kon het niet aan om nog één minuut in de aanwezigheid van deze eikel door te brengen. Tegelijkertijd twijfelde ze of ze hem wel alleen kon achterlaten. Op die manier gaf ze hem vrij spel en ze wist dat de kans groot was dat hij naar zijn grote liefde zou vluchten zodra hij alleen was. Chloé wist dat ze hier ergens moest zijn. Ze wist alleen niet zeker wie het was. Dat blondje met wie hij al de hele avond stond te praten alleszins niet. Zij was zijn type niet. Daarvoor kende ze hem na al die jaren te goed. De enige reden dat hij zo in haar opging, was dat ze hem de gelegenheid bood Chloé te ontwijken. Chloé wilde niet weggaan. Ze wilde meer te weten komen over zijn minnares. Ze wilde weten tegen wie ze het moest opnemen.

Was het iemand die zij kende? Iemand uit haar vriendenkring of naaste omgeving? Ze beseftte dat ze niemand nog echt vertrouwde.

Maar vernederd worden in zijn bijzijn was nog erger dan ze zich had ingebeeld. Ze moest hier weg.

Zonder nog een woord te verspillen, nam ze haar glas cava, pakte ze haar clutch van de tafel en draaide ze zich van Lex weg.

Toen die plots een hand op haar arm legde en haar hardhandig terugtrok, keek ze geschrokken om.

Ze staarde hem verhit aan en probeerde uit zijn greep los te komen. Ze boog zich naar hem toe terwijl de woede haar langzaam overspoelde.

‘Laat me los’, siste ze hard en nadrukkelijk.

Lex keek haar grijnzend aan.

‘Ik denk dat het beter is als je hier blijft. Je hebt te veel op. Meer dan goed voor je is.’

Chloé keek Lex verbijsterd aan. Méénde hij dit nu? De hele avond lang had hij niet naar haar omgekeken. Ze had zich afgevraagd wat het nut was dat zij hier samen naartoe gekomen waren. Nu wilde hij ineens dat ze bij hem bleef. Welke fucking reden had hij daartoe? Was de vernedering die zij de hele avond had moeten ondergaan al niet meer dan voldoende geweest?

Ze keek hem verhit aan en rukte opnieuw om haar arm los te krijgen.

‘Fuck you, kerel!’ vloog ze uit toen ze beseftte dat hij haar echt niet wilde laten gaan.

Op dat ogenblik liet Lex haar los en vloog ze met volle kracht achteruit. Ze wankelde en voordat ze beseftte wat er gebeurde, viel ze achterover tegen iemand aan. Ze voel-

de hoe een ijskoud goedje op haar jurkje en lichaam belandde.

‘Fuck!’ riep ze opnieuw, harder dan nodig was.

Terwijl twee mannen haar nog vastgegrepen hadden en konden voorkomen dat ze op de grond terecht zou komen, keek ze Cathérine, die tegenover haar stond, aan. Nu pas zag Chloé dat het koude goedje dat haar jurk tegen haar lichaam deed plakken de inhoud van de twee glazen Aperol was, die Cathérine was gaan halen. De witte stof droop van de rode vloeistof en hoe verwoed Chloé ook over haar jurkje wreef, ze maakte het alleen maar erger. Chloé keek gegeneerd op en zag hoe de mensen om hen heen het schouwspel met gretige ogen verslonden. Ze probeerden tevergeefs hun smalende lachjes te verbergen.

‘Oh, Chloé...’ zei Cathérine terwijl ze de lege glazen op hun tafeltje plaatste. Ze staarde Chloé verbijsterd aan, alsof ze zelf geschrokken was door wat ze had teweeggebracht.

Chloé schudde vertwijfeld haar hoofd terwijl ze over haar jurkje bleef wrijven.

‘Je kunt er niets aan doen, Cathérine’, zei ze terwijl de tranen die ze al zo lang verdrongen had nu onverbiddelijk in haar ogen sprongen. Ze voelde nog steeds hoe de blikken van de omstanders op haar rustten. Ze kon bijna horen hoe ze genoten van het spektakel dat hun geboden werd.

Cathérine had zich over haar heen gebogen en ook zij deed pogingen om haar jurkje weer toonbaar te krijgen, maar Chloé wist dat het zinloos was. Ze keek over Cathérines schouder heen naar Lex. Toen haar blik de zijne vond, las ze niets dan afkeer. Een rilling gleed over haar lichaam.

‘Ik wil weg’, zei ze naast Cathérines oor. Chloé trok ongemakkelijk aan haar jurkje. Ze had het gevoel dat de Aperol overal plakte. ‘Ik ga naar huis.’

Ze keek om zich heen en zag dat haar clutch op de grond gevallen was, onder hun tafeltje.

‘Ik zou met je mee willen gaan’, zei Cathérine. Ze keek Chloé bezorgd aan.

‘Nee’, zei Chloé resoluut. ‘Ik wil dat je hier blijft.’ Ze boog zich naar Cathérine over. ‘En ik wil dat je een oogje in het zeil houdt.’

Ze keek opnieuw in de richting van Lex, die nu een praatje stond te maken met een man achter hem.

‘Hij zal niet mee naar huis gaan. God, ik wil zelfs niet dat hij meegaat.’

‘Ik kan je toch niet alleen naar huis laten gaan in deze toestand’, zei Cathérine.

Chloé rechtte haar rug, negeerde de mensen om hen heen die haar nog steeds in het oog hielden, hopend op een dramatisch vervolg van de vertoning.

‘Jij moet mijn ogen en oren zijn, Cathérine. Als ik weg ben, krijgt hij vrij spel. De kans is groot dat hij haar gaat opzoeken. Misschien kom jij eindelijk meer te weten...’

Chloé zag enige terughoudendheid bij Cathérine. Ze wist dat Cathérine heel integer was. Dat ze wel een luis-terend oor bood wanneer Chloé bij haar ventileerde over Lex, maar tegelijkertijd liet ze zich nooit laatdunkend over hem uit. Chloé wist dat ze veel vroeg van haar vriendin, maar als ze iemand kon vertrouwen, was het Cathérine wel.

‘Ik wil nu echt weg. Ik voel me vreselijk.’
Cathérine schudde haar hoofd.